

Gerard van Gemert
Blessuretijd

8

‘Dit is toch niet te geloven,’ zei Stijn terwijl hij een slok uit de bidon nam. ‘Alles wat ik doe, wordt door Maikel afgekraakt.’ ‘Dat valt toch wel mee,’ antwoordde Storm. Hij pakte de bidon van zijn beste vriend aan en nam ook een slok. De training was even stilgelegd om wat te drinken. Het was erg warm, bijna 28 graden. Stijn en Storm zaten in hun eerste seizoen bij de jeugd van profclub Kick ’69. Vanwege hun goede spel tijdens het Europees Jeugdkampioenschap waren ze gevraagd om de overstap te maken van FC Rapitas, hun oude club, naar Kick ’69. Omdat ze grote fans waren van die club, hoefden ze er geen seconde over na te denken. De profclub stond ook bekend om zijn goede jeugdopleiding. ‘Moet je maar eens opletten,’ zei Stijn. ‘Op alles wat ik doe, geeft hij commentaar. En dan praat hij zo hard dat de trainer het hoort.’ Storm keek bedenkelijk. ‘Ik zal er eens op letten.’ Hij nam nog een slok uit de bidon, zette hem daarna neer en legde zijn hand op Stijns schouder. ‘Maikel is jouw concurrent, en hier gaat het er anders toe dan bij FC Rapitas. Je zult moeten vechten voor een basisplaats, net als ik.’ ‘Ik heb al drie goede voorzetten gegeven

en hij heeft ze alle drie verprutst.
En iedere keer krijg ik de schuld,'
mopperde Stijn nog even door.
De competitie was al een paar weken bezig
en de boezemvrienden hadden nog niet echt
overtuigend gespeeld. Ze speelden
in het tweede elftal en mochten af en toe
wissel staan bij het hoogste jeugdelftal.
Stijn was wel al twee keer ingevallen,
maar had niet veel bijzonders gepresteerd.
Storm had helemaal nog niet meegedaan
in het eerste.
De training werd hervat.
Ze traiden minimaal drie keer per week.
Op dinsdag en donderdag hadden ze veldtrainingen.
Afhankelijk van het wedstrijdprogramma
werden de andere trainingen op
de andere dagen ingepland. Eenmaal per week
was er krachttraining. Vaak op vrijdag,
maar deze training kon ook op
maandag of woensdag zijn en was zelfs
een keer op een zondag ingepland,
toen ze zaterdag niet hoefden te voetballen.
Eén keer in de week traiden
het tweede elftal samen met het eerste team.
Meestal eindigden ze dan met een grote partij
waarin de spelers van de twee elftallen
werden gemixt. Zo ook vandaag.
Stijn was bij Maikel Torens ingedeeld,
zijn concurrent voor de spitspositie.
Storm speelde bij het andere team.
De ploeg waar Stijn in speelde, was beter.

De aanvallen liepen vlot en Stijn vond dat hij goed speelde. Maikel dacht daar duidelijk anders over, want op iedere pass en elk schot van Stijn had hij wel wat aan te merken.

De doelman van Stijns team had de bal en gaf die aan een verdediger mee.

Deze werd door een aanvaller onder druk gezet en besloot een lange pass naar voren te geven.

Stijn, die bijna aan de zijlijn stond, zag de bal op zich afkomen.

Zijn directe tegenstander kwam naar hem toe.

Stijn ving het leer op met zijn borst en nam het in een vloeiende beweging mee langs de zijlijn. Zijn tegenstander was zo verrast door de mooi uitgevoerde actie dat hij kansloos achterbleef.

Stijn had nu een vrij veld voor zich.

Hij sprintte met de bal naar de achterlijn.

En als Stijn sprintte, was hij niet bij te houden.

Hij was de snelste van de hele jeugdselectie van Kick '69. De laatste man van de tegenpartij week uit naar de zijkant om Stijn op te vangen.

De snelle aanvaller uit Woudorp keek

wie er voor de goal stond en zag Maikel zwaaien.

‘Hier, Stijn,’ riep hij.

Stijn was intussen bij de achterlijn aangekomen. Daar hield hij iets in. Voordat de laatste man de bal kon blokken, zette Stijn zijn standbeen naast de bal om deze voor het doel te zwiepen. De voorzet was perfect. Hij draaide een beetje van het doel af, precies naar Maikel toe. Die was voor zijn directe tegenstander gekomen en kon de bal vanaf zes meter vrij inkoppen. Hij zette zijn hoofd tegen de bal, maar raakte hem helemaal verkeerd. De bal vloog hoog over het doel. ‘Verdomme, Stijn,’ vloekte de blonde jongen. ‘Wat is dat nou voor voorzet? Je bent helemaal vrij, dan moet zo’n bal op maat zijn.’ Stijn schudde zijn hoofd. ‘Hij was op maat,’ mompelde hij.

In de kleedkamer, na afloop van de training, zaten de jongens bij elkaar. ‘Als jij eens zou leren voorzetten te geven, Stijn, hadden we vandaag dik gewonnen. Dan had ik er vier gescoord in plaats van nul,’ zei Maikel zo luid dat iedereen het kon horen. Niemand zei wat terug. Maikel was aanvoerder van het eerste elftal en altijd dominant aanwezig. Alle jongens wisten dat hij geen tegenspraak dulde. Ook Stijn hield zich in. Hij had geen zin in een discussie met Maikel. Hij wist dat zijn voorzetten goed waren, maar dat Maikel de kansen gemist had. Zijn concurrent ging echter gewoon door. ‘Je speelt dit seizoen voor het eerst bij Kick ’69.

Als je niet leert van je fouten, dan kom je er niet, jochie,' sprak hij arrogant.

'Dan speel je volgend seizoen gewoon weer bij het nietige FC Rapitas.'

Dit schoot bij Storm in het verkeerde keelgat.

Iedereen mocht alles zeggen,

maar van FC Rapitas moesten ze afblijven.

Dat was en bleef hun club,

ook al speelden zij nu bij Kick '69.

'Dat nietige cluppie heeft vorig seizoen toevallig wel de finale van het nationale kampioenschap gehaald.

Dat hebben jullie met Kick '69 niet gered,'

reageerde hij fel.

Maikel lachte minachtend. 'Dat komt

omdat jullie niet tegen ons gespeeld hebben,

anders hadden we jullie echt wel afgedroogd.'

Storm stond op. Stijn wist wat dat betekende.

Zijn beste vriend werd boos.

En als Storm boos werd, werd hij meestal driftig

en was hij niet te houden.

'Kalm, Storm,' probeerde hij zijn vriend

tot bedaren te brengen.

Maar de jonge verdediger luisterde niet.

'Als jij zo goed bent, waarom zat je dan niet

bij het nationale jeugdelftal tijdens

het Europees Kampioenschap?' vroeg Storm.

Dat vond hij goed opgemerkt van zichzelf.

Maikel zat niet eens bij de veertig jongens

die deel uitmaakten van de voorselectie.

'Omdat ik geblesseerd was, druilloor,'

antwoordde Maikel. Daar had Storm

even geen antwoord op.

‘Ik zou me maar een beetje inhouden, als ik jou was,’ ging de lange jongen verder. ‘Die agressieve houding kun je beter op het veld laten zien in plaats van in de kleedkamer. Misschien verdedig je dan wat beter.’

Storm deed een stap in de richting van Maikel, die bijna een kop groter was dan hij.

Hij stond nu op minder dan een meter van hem af. Stijn zag de blik in Storms ogen. Hij gaat flippen, dacht hij. En dan wordt het vechten.

Maar gelukkig ging precies op dat moment de deur open en stapte Frank Haasen, de trainer, de kleedkamer binnen.

‘Schiet eens op, heren. Ik wil zo met de bespreking van het eerste team beginnen.’

Hij keek de kleedkamer rond en zag Storm staan.

‘O, en Storm?’ zei hij.

‘Ja, trainer,’ zei Storm snel.

Hij vroeg zich af of de trainer de woordenwisseling had gehoord.

‘Jou wil ik er ook bij hebben, en waar zit Stijn?’

‘Hier, trainer,’ reageerde Stijn.

‘Jou wil er ook bij hebben.’

‘Goed, trainer,’ reageerden de beide vrienden.

De trainer liep de kleedkamer uit en deed de deur achter zich dicht.

Storm stond nog altijd vlak bij Maikel.

‘Hm,’ begon hij, ‘ik heb het gevoel dat de trainer meer verstand van voetbal heeft dan jij, Maikel.’ Hij keek zijn ploeggenoot triomfantelijk aan. Deze stapte naar voren om Storm te lijf te gaan,

maar andere teamgenoten sprongen ertussen en hielden de grote aanvaller tegen. Storm, die niet bang uitgevallen was, ging door met praten. 'Nou nou, Maikel, ik zou me maar een beetje inhouden. Die agressieve houding kun je beter op het veld laten zien in plaats van in de kleedkamer. Misschien scoor je dan een keer.' Gelukkig hadden de andere jongens Maikel goed vast, want die opmerking van Storm maakte hem woest. Hij probeerde zich los te rukken. Stijn zag dat Storm rustig bleef staan. Ongelooflijk, dacht hij. Ik was allang weggerend.

‘Ging het goed vandaag, Stijn?’ vroeg zijn vader toen ze ’s avonds aan tafel zaten.

Stijn slikte een hap eten door en gaf antwoord. ‘Het ging hartstikke lekker,’ zei hij glunderend.

‘Storm en ik mogen zaterdag meedoen met het eerste elftal.’

‘Joh, gefeliciteerd,’ reageerde zijn moeder vrolijk.

‘Tegen wie spelen jullie?’ vroeg Stijns vader.

‘Uit tegen de Rijnvogels. Die staan bovenaan, dus dat wordt een zware wedstrijd.

Als we kans willen maken op het kampioenschap, dan zullen we moeten winnen.’

‘Met Storm en jou erbij moet dat toch lukken,’ zei zijn moeder en ze streek door zijn haren.

Stijn glimlachte. Hij hoopte dat hij in het basiselftal zou staan, maar was bang dat Maikel weer de voorkeur zou krijgen. ‘Die Maikel Torens is echt een etterbakkie,’ veranderde hij van onderwerp. En hij vertelde wat er tijdens de training en in de kleedkamer was gebeurd.

‘Dat is toch die jongen die ook in Woudorp woont?’ vroeg zijn moeder.

Stijn knikte. ‘Hij woont in de Havenstraat, vlak bij de velden van FC Rapitas.’

‘Hij zit niet bij jou op school, toch?’ wilde zijn vader weten.

‘Nee, hij zit op de Nassauschool, in het centrum.’

Daarna ging het gesprek over school en over het werk van Stijns vader.

Bij het toetje zei Stijns moeder:
‘Trouwens, weet je wie ik tegenkwam
bij het boodschappen doen?’ Zonder op antwoord
te wachten, praatte ze verder.
‘De moeder van Wendy, die vorig jaar bij jou
in de klas zat.’
‘Wendy van der Horst,’ reageerde Stijn.
‘Ja, die.’
‘Die woonden toch in die villa aan de rand
van het dorp, vlak bij het bos?
Waar al die rare dingen gebeurden?’
bemoeide Stijns vader zich ermee.
Hij keek Stijns moeder aan.
‘Inderdaad, ze vertelde me vanmiddag
wat er allemaal was gebeurd.
Tjonge, dat is echt verschrikkelijk.
Het lijkt wel of het in dat huis spookt.’
Stijn keek zijn moeder met volle mond vragend aan,
om haar aan te moedigen verder te vertellen.
Het hielp.
‘De deuren klapperden en ze hoorden
regelmatig stemmen in het hele huis.’
‘Stemmen?’ vroeg Stijn.
‘Ja, ze zaten een keer te eten
en toen hoorden ze een stem die zei
dat ze uit het huis moesten vertrekken,
anders zou het niet goed met hen aflopen.’
‘Getver,’ zei Stijn.
‘De kinderen werden daar zo bang van
dat ze zijn verhuisd. Het is al
het derde gezin dat vertrekt. Het eerste gezin is
naar Limburg verhuisd.